

31 §

Fastighet vars bebyggelse brunnit ner har påförts fast minimiavgift som för obebyggd fastighet enligt taxa. Även fråga om ersättning för inkassokrav.

Fastigheten Rössbo Släta 1:159 är belägen inom verksamhetsområdet för Nybro kommuns (kommunens) allmänna va-anläggning.

Kommunen ansökte om betalningsföreläggande för CH för att få ut bl.a. va-avgifter, ränta och kostnader. Kronofogdemyndigheten meddelade den 14 februari 2007 utslag i målet (utslagsnummer 22-14982-07). CH ansökte om återvinning.

Kommunen yrkade vid Va-nämnden slutligt att CH skulle förpliktas att till kommunen betala 470,10 kr jämte ränta på delbeloppen enligt 6 § räntelagen från respektive fakturas förfallodag till dess betalning sker samt ersättning för inkassokostnader med 640 kr och ersättning för processkostnader med 640 kr.

CH bestred yrkandet.

Kommunen anförde: Det yrkade beloppet om 470,10 kr avser brukningsavgifter i form av fasta avgifter för vatten och avlopp i enlighet med gällande taxa. Någon debitering av vattenförbrukningen sker inte. Kapitalkravet hänför sig till fem fakturor enligt följande:

Faktura nr	Förfallodag	Belopp kr
167984	2006-08-31	95,13
171419	2006-09-29	92,66
1718 94	2006-10-31	95,13
172221	2006-11-30	92,05
172268	2006-12-29	95,13
Summa:		470,10

På faktura 171419 fanns en dröjsmålsränta på 1,11 kr exklusive moms påförd. Kommunen har vid Va-nämnden återkallat sitt krav avseende denna så att kravet som är hänförligt till den aktuella fakturan nu avser 92,66 kr. Inkassokrav har utfärdats enligt 5 § inkassolagen 2006-09-14, 2006-10-16, 2006-11-14 och 2006-12-14. Fastigheten ligger inom detaljplan och är ansluten till både ren- och spillvatten. Bostadshuset på fastigheten har brunnit ner.

CH har anfört i huvudsak följande avseende kommunens krav på va-kostnader. Fastigheten är totalförstörd och obeboelig p.g.a. brand som inträffade den 26 januari 2005. Han anser därför att han inte skall behöva erlägga någon va-avgift.

Va-nämnden yttrade: Enligt 24 och 34 §§ lag (2006:412) om allmänna vattentjänster (LAV) är ägare av fastighet inom en allmän va-anläggnings verksamhetsområde skyldig att betala avgifter i enlighet med gällande taxa till anläggningens huvudman under givna förutsättningar. Om fastigheten är obebyggd men enligt detaljplan är avsedd för bebyggelse skall bedömningen av fastighetens va-behov göras som om fastigheten vore bebyggd i enlighet med planen och det inte föreligger särskilda skäl för en annan bedömning. Sådana

skärskilda skäl för undantag från avgiftsskyldighet kan vara att det finns ett faktiskt eller rättsligt hinder att bebygga fastigheten (se t.ex. prop. 2005/2006:78 s. 80).

Fastigheten är belägen inom detaljplan. Det är vidare ostridigt att CH är ägare av den aktuella fastigheten och att fastigheten, efter en brand, är obebyggd. Något faktiskt eller rättsligt hinder att bebygga fastigheten har inte framkommit, varför CH inte kan undgå betalningsskyldighet för fastigheten. Huvudman för allmän va-anläggning är enligt LAV berättigad att ta ut va-avgift även från fastighetsägare som inte använder sig av sin rätt att bruka anläggningen. Ett av skälen härtill är att huvudmannen å sin sida har skyldighet att hålla anläggningen färdig i sådant skick att den när som helst kan tas i anspråk av bruksberättigad fastighetsägare. Vid avgiftssättningen skall dock hänsyn tas till att fastigheten inte brukar anläggningen. Vid en jämförelse av ingivna fakturor och gällande va-taxa framgår att kommunen har debiterat CH för kostnaderna för en obebyggd fastighet med avgiftsskyldighet för vatten och avlopp i enlighet med taxan § 15 och § 13.1. a). CH får därigenom betala en fast minimiavgift, vilket måste innebära att tillbörlig hänsyn tagits till att fastigheten inte brukar anläggningen. På grund härav skall kommunens talan bifallas i huvudsaken. Kommunen är vidare berättigad till ränta i enlighet med yrkandet.

I fråga om inkassokraven gör Va-nämnden följande bedömning.

Enligt 3 § lagen (1981:739) om ersättning för inkassokostnader m.m. är gäldenären skyldig att utge ersättning för krav rörande skulden, om kravbrev som har utformats på sådant sätt som anges i 5 § inkassolagen (1974:182) har lämnats över eller sänts till gäldenären. Enligt 4 § förstnämnda lag gäller ersättningsskyldigheten i 3 § endast de kostnader som varit skäligen påkallade för att tillvarata borgenärens rätt.

Huvudregeln är att inte mer än ett inkassokrav ersätts för varje fordran. I förevarande fall har kommunen yrkat ersättning för fyra inkassokrav, vilka tillsänts CH med anledning av att han inte betalat periodiskt förfallna fodringar avseende löpande va-avgifter. Vid tillkomsten av de aktuella reglerna angav näringsutskottet att då någon fortlöpande underlåter att fullgöra nya, efterhand förfallna månadsbetalningar torde det vara helt klart att borgenären kan få ersättning endast för ett begränsat antal påminnelser och krav. Om betalning uteblir trots upprepade krav avseende successivt förfallna poster måste ju fortsatta påminnelser och krav avseende nya poster framstå som meningslösa. Kostnaderna för sådana påminnelser och krav är alltså inte i den mening som avses i 4 § 1 st lagen (1981:739) om ersättning för inkassokostnader m.m. skäligen påkallade för att borgenärens rätt skall tas till vara (se NJA II 1981 sid. 438). Med hänvisning till ovanstående uttalande har hovrätten i RH 20:84 inte funnit skäl att medge ersättning för kostnad motsvarande mer än två inkassokrav avseende renhållningsavgifter. Vidare har Datainspektionen i sina allmänna råd avseende vad som är att anse som god inkassosed uppgett att fler än två resultatlösa inkassokrav på periodvis återkommande fordringsanspråk, t.ex. hyresfordringar, inte kan anses motiverade för att tillvarata borgenärens rätt, varför det inte kan anses förenligt med god inkassosed att i en sådan

situation rikta ytterligare inkassokrav med anspråk på kostnadsersättning (Tillämpning av inkassolagen, 4 uppl., reviderad 2001, sid. 18 f.).

Med hänsyn till ovanstående anser Va-nämnden att fler än två inkassokrav inte varit skäligen påkallade i detta fall för att tillvarata kommunens rätt. Va-nämnden finner därför inte skäl att tillerkänna kommunen ersättning för mer än två inkassokrav.

Det kan inte anses föreligga sådana särskilda skäl, enligt 14 § 2 st lagen (1976:839) om Statens va-nämnd, som kan föranleda rätt för kommunen att erhålla ersättning för sina rättegångskostnader. Yrkandet om ersättning för kostnader i målet skall därför lämnas utan bifall.

Sammanfattningsvis skall kommunens talan vinna bifall såvitt avser kapitalbelopp och ränta samt ersättning för två inkassokrav. I övrigt skall kommunens talan lämnas utan bifall.

Va-nämnden förpliktade CH att till kommunen betala 470 kr jämte ränta enligt yrkandet samt att betala ersättning för två inkassokrav. Yrkandet om ersättning för processkostnaderna lämnades utan bifall.

Beslut 2008-01-18, BVa 6
Mål nr Va 100/07